

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 3 grudnia 2013r.

Sąd Apelacyjny w Białymstoku, III Wydział Pracy i Ubezpieczeń Społecznych

w składzie:

Przewodniczący: SSA Maria Jolanta Kazberuk (spr.)

Sędziowie: SA Bożena Szponar - Jarocka

SA Alicja Sołowińska

Protokolant: Agnieszka Charkiewicz

po rozpoznaniu na rozprawie w dniu 3 grudnia 2013 r. w B.

sprawy z odwołania A. J. i D. J. (1)

przeciwko Zakładowi Ubezpieczeń Społecznych Oddział w O. oraz Zakładowi Ubezpieczeń Społecznych Oddział w E.

o ustalenie obowiązku ubezpieczenia społecznego, ustalenie niepodlegania ubezpieczeniom społecznym z tytułu współpracy w prowadzeniu pozarolniczej działalności gospodarczej i o ustalenie niepodlegania ubezpieczeniom społecznym z tytułu prowadzenia pozarolniczej działalności gospodarczej

na skutek apelacji wnioskodawczyni A. J. oraz wnioskodawcy D. J. (1)

od wyroku Sądu Okręgowego w Olsztynie IV Wydziału Pracy i Ubezpieczeń Społecznych z dnia 20 lutego 2013 r. sygn. akt IV U 1555/12

I. **oddala apelację A. J.,**

II. **umarza postępowanie apelacyjne wywołane wniesieniem apelacji przez D. J. (1),**

III. **zasądza od A. J. i D. J. (1) na rzecz Zakładu Ubezpieczeń Społecznych Oddział w O. kwotę po 120 zł (sto dwadzieścia złotych) tytułem zwrotu kosztów zastępstwa procesowego za II instancję.**

UZASADNIENIE

Zakład Ubezpieczeń Społecznych Oddział w O. decyzją nr (...)z dnia 30 marca 2012 roku, na podstawie ustawy z dnia 13.10.1998 roku o systemie ubezpieczeń społecznych (Dz. U. z 2009 r., nr 205, poz. 1585), stwierdził, że D. J. (1) u płatnika składek A. J.: w okresie od 1 sierpnia 2003 roku do 14 lutego 2008 roku nie podlegał obowiązkowo ubezpieczeniom emerytalnemu, rentowym, wypadkowemu jako osoba współpracująca z osobą prowadzącą pozarolniczą działalność oraz od 15 lutego 2008 roku do 10 października 2009 roku podlegał obowiązkowo ubezpieczeniom emerytalnemu, rentowym, wypadkowemu jako osoba współpracująca z osobą prowadzącą pozarolniczą działalność.

Odwołanie od powyższej decyzji złożyli A. J. i D. J. (1).

A. J. wniosła o jej zmianę i uznanie, że D. J. (1) nie współpracował z nią jako osobą prowadzącą pozarolniczą działalność gospodarczą i wobec tego nie podlegał obowiązkowo ubezpieczeniom emerytalnemu, rentowym, wypadkowemu w okresie wskazanym w zaskarżonej decyzji.

D. J. (1) wniósł o zmianę decyzji i uznanie, że: w okresie od 1 sierpnia 2003 roku do 8 października 2004 roku zawiesił działalność gospodarczą (...) D. J. (1) i w związku z tym nie podlegał wówczas obowiązkowo ubezpieczeniom emerytalnemu, rentowym, wypadkowemu, a w okresie od 9 października 2004 roku do 14 lutego 2008 roku współpracował z osobą prowadzącą pozarolniczą działalność i podlegał z tego tytułu obowiązkowo ubezpieczeniom emerytalnemu, rentowym, wypadkowemu.

Postanowieniem Sądu Okręgowego w Olsztynie z dnia 4 lipca 2012 roku, sygn. akt IV U 1696/12, sprawa z odwołania D. J. (1) została połączona do wspólnego rozpoznania i rozstrzygnięcia ze sprawą z odwołania A. J., sygn. akt IV U 1555/12.

Z kolei (...) Oddział w E. decyzją nr (...) z dnia 15 marca 2012 roku stwierdził, że D. J. (1) w okresach od 1 października 2004 roku do 30 listopada 2006 roku oraz 1 października 2007 roku do 14 lutego 2008 roku podlegał obowiązkowo ubezpieczeniom emerytalnemu, rentowym, wypadkowemu jako osoba prowadząca pozarolniczą działalność gospodarczą, niemająca ustalonego prawa do renty z tytułu niezdolności do pracy, dla której podstawą wymiaru składek na ubezpieczenia społeczne stanowi zadeklarowana kwota nie niższa niż 60% kwoty przeciętnego miesięcznego wynagrodzenia.

Odwołanie od powyższej decyzji złożył D. J. (1), wnosząc o jej zmianę i uznanie go za osobę współpracującą z osobą prowadzącą pozarolniczą działalność gospodarczą w okresach wskazanych w decyzji i stwierdzenie, że w tych okresach podlegał z tego tytułu obowiązkowo ubezpieczeniom emerytalnemu, rentowym, wypadkowemu.

Sąd Okręgowy w Olsztynie IV Wydział Pracy i Ubezpieczeń Społecznych wyrokiem z dnia 20 lutego 2013r. zmienił zaskarżoną decyzję z dnia 30 marca 2012 roku nr (...) w ten sposób, że uznał, iż D. J. (1) podlegał obowiązkowo ubezpieczeniu emerytalnemu, rentowym, wypadkowemu u płatnika składek A. J. w okresie od 15 lutego 2008 roku do 13 kwietnia 2009 roku jako osoba współpracująca z osobą prowadzącą pozarolniczą działalność (pkt I), oddalił odwołanie A. J. w pozostałym zakresie (pkt II) oddalił odwołania D. J. (1) do decyzji (...) Oddział w O. z dnia 30 marca 2012r. nr (...) i decyzji ZUS w E. z dnia 15 marca 2012r. nr (...), zniósł wzajemnie pomiędzy stronami koszty procesu ZUS w O. (pkt IV) oraz zasądził od D. J. (1) na rzecz A. J. kwotę 120zł. tytułem zwrotu kosztów procesu (pkt V).

Sąd Okręgowy ustalił, że D. J. (1) podlegał ubezpieczeniu społecznemu rolników w okresie od 7 listopada 1994 roku do 30 września 2004 roku. Następnie zarejestrował działalność gospodarczą w dniu 8 stycznia 1997 roku. W 2003 roku zbył pub (...) w O. oraz sklep z odzieżą w O.. W 2004 roku zbył lokal w L., w którym prowadził sklep z odzieżą. Lokal ten został wynajęty przez A. J. od nowego właściciela. W dniu 9 października 2004 roku A. J. i D. J. (1) zawarli związek małżeński. Z kolei rozwód uzyskali wyrokiem Sądu Okręgowego w Olsztynie z dnia 23 czerwca 2010 roku, sygn. akt VI RC 966/09. A. J. od lipca 2003 roku prowadziła działalność gospodarczą (sklepy z garniturami w O.), której pomysłodawcą był D. J. (1). Podjął on w związku z tą działalnością szereg czynności w latach 2004 – 2009. Zawarł też z A. J. umowy zlecenia na okres od 14 listopada 2005 roku do 11 maja 2006 roku. Z kolei od 1 grudnia 2006 roku do 30 września 2007 roku zawarł umowę o pracę z przedsiębiorstwem (...) s.c. na pełny etat. Decyzją z dnia 19 lutego 2008 roku, (...), wykreślono od 14 lutego 2008 roku z ewidencji działalności gospodarczej wpis działalności (...) (...) J. D.. Wyrokiem Sądu Rejonowego w Olsztynie z dnia 18 sierpnia 2011 roku, sygn. akt IVP 415/10 oddalono powództwo D. J. (1) przeciwko A. J. o ustalenie, że w okresie od 1 sierpnia 2003 roku do 31 października 2009 roku łączył go z nią stosunek pracy.

Sąd pierwszej instancji podkreślił, że spór w sprawie dotyczył ustalenia podlegania przez D. J. (1) ubezpieczeniom społecznym z tytułu współpracy z A. J. prowadzącą pozarolniczą działalność gospodarczą, a także kwestii zawieszenia przez D. J. (1) działalności gospodarczej (...) w okresie od 1 sierpnia 2003 roku do 8 października 2004 roku. Następnie powołał się na art. 6 ust. 1, 4, 5 oraz art. 8 ust. 1 i 11 w/w ustawy i podkreślił, że z art. 8 ust. 11 wynikają trzy warunki,

których spełnienie powoduje uznanie osoby fizycznej za osobę współpracującą przy prowadzeniu działalności: musi być ona małżonkiem osoby prowadzącej działalność, pozostawać z nią we wspólnym gospodarstwie domowym, a także współpracować przy tej działalności.

Zdaniem Sądu Okręgowego, analiza materiału dowodowego zgromadzonego w sprawie wykazała, że D. J. (1) prowadził z A. J. gospodarstwo domowe w okresie od 9 października 2004 roku do 13 kwietnia 2009 roku oraz współpracował z nią w ramach pozarolniczej działalności gospodarczej. W tym okresie istniały również inne tytuły ubezpieczeń, którym podlegał odwołujący. Z kolei od 9 października 2004 roku do 30 listopada 2006 roku oraz od 1 października 2007 roku do 14 lutego 2008 roku, powstał zbieg trzech podstaw do ubezpieczeń, tj. prowadzonej osobiście pozarolniczej działalności gospodarczej, zawarcia z żoną umowy zlecenia od 14 listopada 2005 roku do 11 maja 2006 roku oraz współpracy z żoną w ramach działalności gospodarczej. Sąd podkreślił, że priorytetowe znaczenie miał tytuł, który powstał najwcześniej, chyba że ubezpieczony dokonał innego wyboru (art. 9 ust. 2a w/w ustawy i art. 6 ust. 1 pkt 4 i 5 wspomnianej ustawy).

Sąd wskazał, że z faktu zarejestrowania przez odwołującego działalności gospodarczej wynikało domniemanie jej prowadzenia w okresach: od 1 sierpnia 2003 roku do 8 października 2004 roku, od 9 października 2004 roku do 30 listopada 2006 roku, jak i od 1 października 2007 roku do 14 lutego 2008 roku. Skarżący nie obalił tego domniemania w sprawie. Prowadził zatem własną działalność gospodarczą. Mógł jednak ją łączyć ze współpracą z odwołującą, gdyż dotyczyła ona jednej branży.

Apelację od powyższego wyroku wniosła A. J.. Zaskarżając orzeczenie w punkcie I i II, zarzuciła mu:

1. naruszenie przepisów postępowania, tj. art. 233 § 1 k.p.c. poprzez dowolną, jednostronną i powierzchowną ocenę zebranego w sprawie materiału dowodowego, w szczególności po przez uznanie, że zgromadzony w sprawie materiał dowodowy daje podstawę do stwierdzenia, że od dnia 15 lutego 2008r. do dnia 13 lutego 2009r. D. J. (1) i A. J. pozostawali we wspólnym gospodarstwie domowym, a także przez uznanie, że w tym okresie D. J. (1) świadczył taką pomoc A. J., która uzasadniała odprowadzanie za niego składek na ubezpieczenie, podczas gdy prawidłowe ustalenia powinny prowadzić do wniosku, że w/w okresie A. J. nie pozostawała we wspólnym gospodarstwie domowym z D. J. (1), a ponadto, że jego działania w tym zakresie były nakierowane na wyrządzenie jej szkody finansowej,
2. sprzeczność istotnych ustaleń faktycznych z treścią materiału dowodowego, polegająca na przyjęciu, że D. J. (1) podlegał obowiązkowo ubezpieczeniu emerytalnemu, wypadkowemu u płatnika składek A. J. jako osoba współpracująca z osobą prowadzącą pozarolniczą działalność gospodarczą - w okresie od 15 lutego 2008r. do dnia 13 kwietnia 2009 r., podczas gdy prawidłowa analiza całego materiału dowodowego prowadzi do wniosku, iż D. J. (1) nie podlegał ubezpieczeniu, jako osoba współpracująca z A. J..

Apelująca wniosła o zmianę zaskarżonego wyroku poprzez uznanie, że D. J. (1) nie podlegał obowiązkowo ubezpieczeniu emerytalnemu, rentowemu, wypadkowemu u płatnika składek A. J. jako osoba współpracująca z osobą prowadzącą pozarolniczą działalność gospodarczą oraz zasądzenie kosztów procesu.

Apelację wniósł również D. J. (1). Zaskarżając wyrok w punkcie II, wniósł o:

1. jego zmianę poprzez uznanie:

- odnośnie decyzji nr (...) z dnia 30 marca 2012r., że odwołujący: w okresie od 1 sierpnia 2003r. do 8 października 2004r. nie podlegał obowiązkowi ubezpieczenia emerytalnego, rentowego i wypadkowego z uwagi na zawieszenie prowadzenia działalności gospodarczej oraz że w okresie od dnia 9 października 2004r. do dnia 14 lutego 2008r. podlegał obowiązkowi ubezpieczenia emerytalnego, rentowego i wypadkowego jako osoba współpracująca z osobą prowadzącą pozarolniczą działalność gospodarczą,

- odnośnie decyzji nr (...) z dnia 15 marca 2012r., że był osobą współpracującą z osobą prowadzącą pozarolniczą działalność gospodarczą w okresach wskazanych w decyzji i w związku w tym podlegał obowiązkowi ubezpieczenia emerytalnego, rentowego i wypadkowego w w/w tytule, ewentualnie:

2. uchylenie zaskarżonego wyroku i poprzedzających decyzji organu rentowego oraz przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania.

Na rozprawie przed Sądem Apelacyjnym dnia 3 grudnia 2013r. D. J. (1) oświadczył, że cofa apelację w niniejszej sprawie (k. 268v).

Sąd Apelacyjny zważył, co następuje:

Apelacja A. J. nie jest zasadna, zaś postępowanie apelacyjne wywołane wniesieniem apelacji przez D. J. (1) wobec jej cofnięcia podlega umorzeniu.

Sąd pierwszej instancji dokonał prawidłowych ustaleń faktycznych oraz przez ich pryzmat wywiódł trafne wnioski w sprawie. Sąd Apelacyjny w pełni aprobuje stanowisko Sądu Okręgowego wyrażone w uzasadnieniu zaskarżonego wyroku.

Na wstępie należy podkreślić, że zakres rozpoznania i orzeczenia (przedmiot sporu) w sprawach z zakresu ubezpieczeń społecznych wyznaczony jest w pierwszej kolejności przedmiotem decyzji organu rentowego zaskarżonej do sądu ubezpieczeń społecznych, a w drugiej przedmiotem postępowania sądowego determinowanego zakresem odwołania od tejże decyzji (wyrok SN z 1.09.2010r., IIIUK 15/10, LEX nr 667499, post. SN z 20.01.2010 r., IIUZ 49/09, LEX nr: 583831). Sąd drugiej instancji, oprócz powyższych zasad, musi uwzględnić przepis art. 378 § 1 k.p.c., wskazujący na konieczność rozpoznania sprawy w granicach apelacji.

Z uwagi na cofnięcie apelacji przez D. J. (1), granice postępowania drugoinstancyjnego wyznaczała apelacja A. J. i jej odwołanie od decyzji nr (...) z dnia 30 marca 2012r., w którym kwestionowała ustalenia ZUS w zakresie podlegania obowiązkowym ubezpieczeniom emerytalnemu, rentowym, wypadkowemu D. J. (1) od 15 lutego 2008 roku do 10 października 2009 roku z tytułu współpracy przy prowadzeniu przez nią pozarolniczej działalności gospodarczej. Sąd Okręgowy prawidłowo zmodyfikował ten okres, ostatecznie przyjmując go: od 15 lutego 2008 roku do 13 kwietnia 2009 roku. Nie naruszył przy tym zasady swobodnej oceny dowodów, o której mowa w art. 233 § 1 k.p.c.

Jak wskazuje judykatura, Sąd jest zobligowany uwzględnić wszystkie dowody przeprowadzone w postępowaniu, jak też uwzględnić wszelkie okoliczności towarzyszące ich przeprowadzaniu (wyrok SN z dnia 11 lipca 2002r. IV CKN 1218/00). Granice swobodnej oceny dowodów winny być wyznaczone wymogami prawa procesowego, doświadczenia życiowego oraz regułami logicznego myślenia. W myśl powyższych dyrektyw Sąd pierwszej instancji rozważa w sposób racjonalny i wszechstronny materiał dowodowy, dokonuje wyboru określonych środków dowodowych, a wiążąc ich moc i wiarygodność odnosi do pozostałego materiału dowodowego zgromadzonego w sprawie (wyrok SN z dnia 10 czerwca 1999r. w sprawie II UK 685/98). Stąd o naruszeniu art. 233 § 1 k.p.c. można mówić w sytuacji wykazania Sądowi pierwszej instancji uchybienia podstawowym regułom służącym ocenie wiarygodności i mocy poszczególnych dowodów, tj. regułom logicznego rozumowania, zasadom doświadczenia życiowego i właściwego kojarzenia faktów. Apelująca nie wykazała aby Sąd pierwszej instancji rozstrzygając niniejszą sprawę, naruszył powyższe reguły.

Zgodnie z art. 6 ust. 5 ustawy z dnia 13 października 1988 r. o systemie ubezpieczeń społecznych obowiązkowo ubezpieczeniom emerytalnemu i rentowym podlegają, z zastrzeżeniem art. 8 i 9 tej ustawy, osoby fizyczne, które na obszarze Rzeczypospolitej Polskiej są osobami prowadzącymi pozarolniczą działalność oraz osobami z nimi współpracującymi. Według art. 8 ust. 2 w/w ustawy jeżeli pracownik, o którym mowa w ust. 1 tego przepisu spełnia kryteria określone dla osób współpracujących, wskazane w ust. 11 - dla celów ubezpieczeń społecznych – jest traktowany jako osoba współpracująca. Jak wskazuje art. 8 ust. 11 w/w ustawy za osobę współpracującą z osobami prowadzącymi pozarolniczą działalność oraz zleceniobiorcami, o której mowa w art. 6 ust. 1 pkt 4 i 5, uważa się małżonka, dzieci własne, dzieci drugiego małżonka i dzieci przysposobione, rodziców, macochę i ojczyma oraz osoby

przysposabiające, jeżeli pozostają z nimi we wspólnym gospodarstwie domowym i współpracują przy prowadzeniu tej działalności lub wykonywaniu umowy agencyjnej lub umowy zlecenia; nie dotyczy to osób. Nie dotyczy to osób, z którymi została zawarta umowa o pracę w celu przygotowania zawodowego.

Należy za Sądem Najwyższym powtórzyć, że wyłączenia z pracowniczego ubezpieczenia społecznego, na podstawie art. 8 ust. 2 w/w ustawy, osoby współpracującej przy prowadzeniu działalności gospodarczej, nie warunkuje oparcie wspólnego gospodarstwa domowego tylko na ścisłej (pełnej) więzi ekonomicznej (budżetowej) oraz na zaangażowaniu we współpracy równemu co najmniej prowadzeniu takiej działalności (wyrok SN z dnia 4 marca 2008r., IIIUK 65/2007, LexPolonica nr 1934041).

Przechodząc do rozważań w przedmiocie przesłanki prowadzenia wspólnego gospodarstwa rolnego, należało wskazać że z reguły punktem odniesienia przy takiej kwalifikacji jest gospodarstwo osoby prowadzącej działalność gospodarczą, z którym związana jest osoba współpracująca. Wówczas należy badać, czy wspólny jest budżet domowy oraz koszty prowadzenia jednego gospodarstwa domowego dla prowadzącego działalność gospodarczą i dla osoby współpracującej. Takie stanowisko zajął Sąd Najwyższy w wyroku z dnia 4 marca 2008 r. (IIIUK 65/07, LEX: 459314).

W niniejszej sprawie należało przyjąć, że w spornym okresie A. J. nie prowadziła własnego gospodarstwa domowego, odrębnego od gospodarstwa (...). Małżonkowie zamieszkiwali bowiem wspólnie do 13 kwietnia 2009r., tj. do Świąt Wielkanocnych, po których D. J. (1) wyprowadził się z ich mieszkania. W trakcie małżeństwa kupiła ona wprawdzie - jak podała (k. 26v) - jesienią 2006r. mieszkanie na ul. (...) w O., jednak nie przeprowadziła się do niego. Stąd nie można w okolicznościach niniejszej sprawy przyjąć, iż małżonkowie pozostawali w odrębnych gospodarstwach domowych. Z zeznań świadków wynikało, że zachowywali się oni jak małżeństwo, pomimo tego, że często kłócili się. Mniejsze znaczenie miał tu fakt, że D. J. (1) czasem nocował poza domem, a ich małżeństwo nie układało się pomyślnie i w końcu zakończyło się rozwodem, orzeczonym przez Sąd Okręgowy w Olsztynie dnia 23 czerwca 2010r. (VI RC 966/09). Jednakże odwołująca przed Sądem Okręgowym podała, że jeszcze w trakcie sprawy rozwodowej widziała szansę na ratowanie małżeństwa. Jeździła z mężem wówczas do ośrodka w S., gdzie miał on przejść leczenie, za które miała ona zapłacić (k. 27). Nieistotna była również okoliczność, że zawarli oni umowę o rozdzieleniu majątkowej. Wiążące było bowiem jedynie to, że faktyczne ich relacje były charakterystyczne dla prowadzenia wspólnego gospodarstwa rolnego.

Sąd Okręgowy prawidłowo również ustalił, że w okresie od 15 lutego 2008r. do 13 kwietnia 2009r. D. J. (1) współpracował z żoną A. J. przy prowadzeniu działalności gospodarczej. Nie musiał przy tym czynić tego systematycznie i stale. W w/w orzeczeniu z dnia 4 marca 2008r. Sąd Najwyższy także stwierdził, że od osoby współpracującej nie wymaga się bowiem aż takiego zaangażowania i dyspozycji, jak od osoby prowadzącej działalność gospodarczą.

A. J. podała, że rozpoczęła prowadzenie działalności gospodarczej w 2003r. (sprzedaż garniturów męskich). Potwierdza to wyciąg z Centralnej Ewidencji i Informacji o Działalności Gospodarczej (k. 130 akt ZUS), z którego wynika, że działalność tę zarejestrowała 15 lipca 2003r. pod nazwą (...). Wskazała, że pomagał jej w tym mąż D. J. (1) tylko przez pierwsze trzy lata. Jednakże świadkowie i D. J. (1) spójnie, logicznie i rzeczowo wskazali, że czynił on to również później, tj. w spornym okresie od 15 lutego 2008r. do 13 kwietnia 2009r.

Świadkowie P. B. (k. 87), A. B. (k. 88v), J. S. (1) (k. 90v), R. N. (k. 91v) oraz W. S. (1) (k. 92) podali, że w sklepie z odzieżą męską (...) przy ul. (...) w O. obsługiwał ich właśnie D. J. (1). Z kolei z zeznań pracowników sklepu (...) (pracowała w latach 2005-2009), J. M. (1) (2008-2010) i J. W. (w 2009r.), P. J. (2008 - 2010), M. H. (pracownicy sklepu w L.) i T. T. (krawcowej w sklepie) wynikało, że małżonkowie prowadzili interes wspólnie. D. J. (1) pomagał żonie m.in. w obsłudze klientów sklepów (...) przy ul. (...) w O., jeździł po towar i w różny sposób reklamował jej działalność. J. M. (2) zeznał, że D. J. (1) zajmował się obsługą klientów, udzielał im rabatów, przedstawiał pomysły dotyczące reklamy (plakat), przywoził garnitury ze szwalni w P., wydawał pracownikom polecenia. Jeździł w interesach do Turcji i do miejscowości B.. Świadek D. K. wprawdzie zeznała, że D. J. (1) przy niej nigdy nie obsługiwał klientów w sklepie, to również przyznała, że wykonywał inne obowiązki związane z jego prowadzeniem, tj.: jeździł po towar do (...). J. S. (2) podała, że

to D. J. (1) przyuczał ją do pracy i prawie codziennie był w sklepie. Zajmował się sprzedażą, zamówieniami, kontaktami z kontrahentami, udzielał rabatów klientom. P. J. podał, że pomiędzy małżonkami istniał podział obowiązków, tj. A. J. odpowiadała za sprawy biurowe, a D. J. (1) za reklamę i marketing, kontakty z kontrahentami, zaopatrzenie, codzienną obsługę klientów, wydawanie poleceń pracownikom i udział w targach ślubnych (k. 150). H. T. stwierdziła, że to D. J. (1) zlecał jej przeróbki krawieckie garniturów ze sklepu. J. S. (1) i M. P. (k. 90v, 91), będące przedstawicielkami firm reklamowych zeznały, że D. J. (1) również zawierał z nimi umowy sprzedaży reklamy salonu mody męskiej (...). Świadek M. R. (k. 91) podała, że współpracowała z odwołującym, a tym samym z firmą (...) co roku przy organizacji targów mody ślubnej. Z kolei J. W. (k. 91-91v) przedstawiciel handlowy tej firmy, zeznał, że wszystkie sprawy załatwiał z D. J. (1). Jeździł z nim również po towar. W. S. (2) często pomagał w drobnych pracach remontowych w sklepie, podał, że jak przychodził to odwołujący zawsze tam był i słuchał poleceń A. J..

Wbrew twierdzeniom apelującej, miała ona potrzebę współpracy z D. J. (1). Prowadziła bowiem działalność gospodarczą w branży odzieży męskiej, w której D. J. (1) miał duże doświadczenie (k. zaświadczenia o wpisie jego działalności gospodarczej na k. 7 – 13 akt ZUS) i doskonałą orientację.

Materiał dowodowy wykazał, że pomoc D. J. (2) w spornym okresie była stałym, istotnym wkładem w prowadzeniu działalności gospodarczej przez A. J.. Nie podważała tego okoliczność przyznana przez świadków i podnoszona w apelacji, że odwołujący oprócz tego, że pomagał żonie to jednocześnie jej szkodził pobierając pieniądze z kasy sklepu, bez jej zgody.

Reasumując, Sąd Okręgowy prawidłowo przyjął, że w okresie od 15 lutego 2008r. do 13 kwietnia 2009r. D. J. (1) współpracował z żoną A. J., z którą jednocześnie pozostawał we wspólnym gospodarstwie domowym. Spełnił zatem kryteria, o których mowa w art. 8 ust. 11 w/w ustawy. Stąd powinien być traktowany, zgodnie z art. 8 ust. 2 w/w ustawy, jako osoba współpracująca i podlegać w w/w okresie ubezpieczeniom emerytalnemu, rentowym, wypadkowemu z tego tytułu.

Mając na uwadze powyższe na mocy art. 385 k.p.c. orzeczono jak w sentencji.

Poza tym umorzyć należało postępowanie wywołane wniesieniem apelacji przez D. J. (1), z uwagi na cofnięcie przez niego środka zaskarżenia.

Zgodne z art. 391 § 2 k.p.c. w razie cofnięcia apelacji sąd drugiej instancji umarza postępowanie apelacyjne i orzeka o kosztach jak przy cofnięciu pozwu. Cofnięcie apelacji stanowi wyraz rezygnacji strony z poszukiwania ochrony własnego roszczenia w ramach postępowania apelacyjnego i zwykle nie podlega kontroli sądu (uchwała Sądu Najwyższego z dnia 29.05.2000 r., III CZP 6/00, Prok. i Pr. - wkł. 2000/10/37 i wyrok SA we Wrocławiu z dnia 1.03. 2012 r., III AUa 1795/11, LEX nr 1130403). Jednakże w postępowaniu z zakresu prawa pracy i ubezpieczeń społecznych, jak wynika z art. 469 k.p.c., Sąd może uznać cofnięcie środka odwoławczego za niedopuszczalne, gdyby czynność ta naruszała słuszny interes pracownika lub ubezpieczonego.

Na rozprawie przed Sądem Apelacyjnym dnia 3 grudnia 2013r. D. J. (1) oświadczył, że cofa apelację w niniejszej sprawie (k. 268v).

Mając na uwadze treść apelacji, należało przyjąć, że jej cofnięcie przez D. J. (1) nie pogorszy jego sytuacji prawnej i nie spowoduje naruszenia jego interesu. Konsekwencją oświadczenia odwołującego jest zbędność wyrokowania w przedmiocie jego apelacji, co uzasadnia umorzenie postępowania w tym zakresie, na podstawie art. 391 § 2 k.p.c.

O kosztach procesu Sąd Apelacyjny orzekł, na podstawie art. 98 k.p.c. w zw. z §12 ust. 1 pkt 2 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 28 września 2002 r. w sprawie opłat za czynności radców prawnych oraz ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów pomocy prawnej udzielonej przez radcę prawnego ustanowionego z urzędu (Dz.U. z 2002 r., nr 163 poz. 1349 ze zm.).